

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

2026. szeptember 20.
Kálmánháza, Mandabokor
Istentisztelet
Cím: Mit kell elégetned?

(1. dia) „¹³Kérlek tehát titeket, ne csüggedjete el az értetek szenvedett megpróbáltatásaim miatt, hiszen számotokra dicsőség ez. ¹⁴Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, ¹⁵akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön: ¹⁶adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; **(2. dia)** ¹⁷hogy Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva ¹⁸képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; ¹⁹és így megismerjétek Krisztus minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy Isten mindent átfogó teljességére jussatok. **(3. dia)** ²⁰Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: ²¹azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön-örökké. Ámen.” Ef 3,13-21

Szeretett Gyülekezet!

(4. dia) A mai vasárnapnak, Szentháromság ünnepe utáni 16. vasárnapnak azt a címet adták: Életünk el van rejtve Krisztusban! Mind a vasárnap címe, mind az Efezusi levél üzenete a Krisztusban hívő embereknek szól. Egy Krisztusba vetett hitet feltételez. Pál apostol nagyon jól ismerte az Efezusi Gyülekezetet. Tudta azt, hogy mennyi viszontagság van a városban, mennyi nehézséggel kell szembenéznie a gyülekezetnek és tudta azt is, hogy milyen komoly megtérési folyamaton ment keresztül az a közösség. Az Apostolok Cselekedetében olvashatunk arról, amikor Pál Efezusban járt missziói körúton, akkor sokan hitre jutottak abban a városban. Hitrejutásuknak, a Krisztus iránt történtő elköteleződésüknek egy szép pillanatát láthatta – hadd idézzem ezt az Igét **(5. dia)** „¹⁸A hívők közül is sokan eljöttek, megvallották és elbeszélték ilyenféle meszterkedéseiket. ¹⁹Sokan, akik varázslással foglalkoztak, összehordták könyveiket, és mindenki szeme láttára eléget-

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam." (Luther)

„Bizonyára, ha még embereknek igyekeznék tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék!” Gal 1,10
"Úr Jézus, te vagy az én igazságom, én meg a te bűnöd vagyok.
Magadra vetted az enyémet és nekem ajándékoztad a tiédet.
Olyanná lettél, amilyen nem voltál s olyanná tettél, amilyen nem voltam."(Luther)

ték. Amikor kiszámították a könyvek értékét, ötvenezer ezüstpénzre becsülték. ²⁰Így az Úr ereje által az ige hatalmasan terjedt és megerősödött.” ApCsel 19, 18-20.

Efezusról annyit érdemes tudni **(6. dia)** Kikötőváros volt, amely a mai Törökország területén, annak Nyugati partján, a nyugatot Kelettel összekötő egyik fontos kereskedelmi út mellett feküdt. Fénykorában – az Kr.u. 1. században – lakóinak száma elérte a félmilliót. Róma után a birodalom második legfontosabb városa volt. Mivel nagy volt az átmenő forgalom, sok ember fordult meg a városban, a császári kultusz nagyon erős volt, a császár kitüntetett figyelmét élvezte a város, a görög istenek jelentősége megkerülhetetlen volt, ezért a vallási szinkretizmus jelentősen hatott az ott élőkre. A bálványimádás, a különböző okkult praktikák, a kicsapongó élet, a laza szexuális erkölcsök mind-mind segítették a város erkölcsi, szellemi züllését. Ebben az élethelyzetben került oda Pál apostol, hirdeti a Jézus Krisztusról szóló evangéliumot és sokan megtérnek, hagyják el régi életüket. Ennek egyik fontos tanúbizonysága az

az Igevers, amit az imént felolvastam. **(7. dia)** „¹⁸A hívők közül is sokan eljöttek, megvallották és elbeszélték ilyenféle mesterkedéseiket. ¹⁹Sokan, akik varázslással foglalkoztak, összehordták könyveiket, és mindenki szeme láttára elégették. Amikor kiszámították a könyvek értékét, ötvenezer ezüstpénzre becsülték. ²⁰Így az Úr ereje által az ige hatalmasan terjedt és megerősödött.” ApCsel 19, 18-20. A Krisztusban elrejtett életnek nagyon komoly következményei vannak. Egy nagyon erős szót használva **(8. dia)**: leszámolás. Leszámolás mindazzal, ami nem krisztusi, ami nem neki tetsző és venni azt a lelki bátorságot, hogy kiiktatom az életemből mindazt, ami nem az Ő Szavával össze egyeztethető. De rögtön feltehetjük a kérdést: honnan van ehhez erő? Honnan van erő ahhoz, hogy valaki egyszer csak azt mondja: eddig ez része volt az életemnek, eddig ragaszkodtam hozzá, eddig talán még biztonságot is jelentett számomra, de most Krisztusért leteszem?

Mert valljuk meg őszintén: **(9. dia)** megszabadulni valamitől sokszor sokkal nehezebb, mint megszerezni valamit.

Az efezusi emberek nem egyszerűen néhány értéktelen könyvet dobtak a tűzre. Az Apostolok Cselekedetei külön hangsúlyozza, hogy ezeknek a könyveknek az értéke ötvenezer ezüstpénz volt. Óriási érték. Vagyis a megtérésüknek ára volt. Nem azért, mintha pénzzel kellett volna megfizetniük az üdvösségüket. Nem azért, mintha ezzel érdemelték volna ki Isten szeretetét. Hanem azért, mert amikor Krisztus valósággá vált számukra, egyszer csak más értékrend szerint kezdtek gondolkodni.

Ami tegnap még kincs volt, arról ma már felismerték, hogy fogva tartja őket. Ami tegnap még természetes volt, arról ma már tudták, hogy nem fér össze Krisztussal. Ami tegnap még az életük része volt, attól ma már készek voltak megválni.

És pontosan itt kapcsolódik össze az efezusi megtérés története a mai alapigénkkel. Pál ugyanis évekkel később ennek a gyülekezetnek írja: **(10. dia)** „Adja meg nektek dicső-

ségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által.” Ef 3,16

A keresztyén élet nem egyszerűen annyi, hogy az ember összeszedi minden akaraterejét, és megpróbál jobb emberré válni. Nem egy vallásos önnevelő program. Nem az történik, hogy holnaptól kedvesebb leszek, holnaptól türelmesebb leszek, holnaptól nem teszem ezt vagy azt. Pál ennél sokkal mélyebbre mutat: Isten Lelkének kell megerősítenie bennünk a belső embert. Mert lehet valaki kívül erős, miközben belül egészen gyenge. Lehet valaki sikeres, elismert, magabiztos, miközben belül félelmek, indulatok, sérelmek, függőségek tartják fogva. És lehet valaki kívülről törekeny, megpróbált ember, mégis hihetetlenül erős belül, mert Krisztus tartja. Pál maga is ilyen ember volt. Amikor ezt a levelet írja **(11. dia)**, fogságban van. Ezért mondja a gyülekezetnek: ne csüggedjete el az én szenvedéseim miatt! Milyen különös! A fogoly vigasztalja a szabadokat. A szenvedő bátorítja azokat, akik agódnak érte.

Miért? Mert az élete valóban el volt rejtve Krisztusban. Külső körülményei nem tudták elvenni azt, amit belül Krisztustól kapott. És azt kívánja az efezusiaknak, hogy ők is ilyen emberek legyenek.

(12. dia) „Hogy Krisztus lakjék szívetekben a hit által.” Ef 3,17. Figyeljük meg ezt a kifejezést: lakjék. Nem azt mondja Pál, hogy Krisztus időnként látogasson meg benneteket. Nem azt mondja, hogy legyen helye az életetekben vasárnap délelőtt tíz és tizenegy óra között. Nem azt mondja, hogy néha kérjük ki a véleményét, amikor már minden más lehetőséget kipróbáltunk. Hanem azt mondja az efezusiaknak és ma nekünk: lakjék szívetekben. Legyen otthon nálatok. És ha valaki beköltözik egy házba, annak előbb-utóbb minden helyiséghez köze lesz.

(13. dia) Krisztus sem akar csupán egyetlen szobát az életünk-ből. Nem mondhatom neki **(13/a dia)**: „*Uram, ez itt a vasárnap délelőtt szobája, ide bejöhetsz. Ez itt az imádság szobája, ez is a tied. De az indulataimhoz ne nyúlj! A pénzügyeimhez ne legyen közöd! A kapcsolataimat én rendezem! A titkos gondo-*

lataimba ne nézz bele! A sérelmeimet hadd őrizgessem! Erről a szokásomról pedig inkább ne beszéljünk!” Az efezusi emberek könyvégetése éppen azt mutatja, **(14. dia)** mi történik, amikor Krisztus nem vendég többé, hanem *Úr lesz az ember életében*. A leszámolás a bűneinkkel Krisztus előtt az mindig azt jelenti, hogy egyre nagyobb teret adok az életemben az életemből Krisztusnak! Akkor egyszer csak kinyílnak az addig bezárt ajtók. „*Uram, nézd meg ezt is! Uram, ezt is neked adom! Uram, ebben is te legyél az Úr!*” Talán éppen ez az egyik legfontosabb kérdése ennek a vasárnapnak számunkra: Van-e az életemnek olyan területe, amelynek az ajtajára ezt írtam **(15. dia)**: „Jézusnak belépni tilos”?

Lehet ez **(15/a dia)** egy kapcsolat. Egy harag. Egy régi sérelem. Egy függőség. A pénzhez való viszonyom. A szexualitásom. Az internethasználatom. A beszédem. A másokról alkotott véleményem. Az önzésem. A hiúságom. Vagy éppen az a görcsös vágyam, hogy mindent én tartsak kézben.

(16. dia) Mi az én „efezusi könyvem”, amelyhez még mindig ragaszkodom?

(16/a dia) Nem biztos, hogy könyv. Nem biztos, hogy látványos. Lehet, hogy rajtam kívül senki nem tud róla. De én tudom. És Isten tudja.

Az efezusiak számára a Krisztussal való találkozás után eljött egy pillanat, amikor már nem azt számolgatták, mennyibe kerül elveszíteni ezeket a könyveket. Hanem megértették, hogy sokkal többbe kerülne megtartani őket, ha közben Krisztustól távolodnának el. Ez a hit egyik nagy fordulata. Amikor már nem azt kérdezem **(17. dia)**: mit kell feladnom Jézusért?, hanem azt **(17/a dia)**: mit kaptam Jézusban? Pál erre is válaszol. **(18. dia)** „A szeretetben meggyökerezve és megalapozva képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; és így megismerjétek Krisztus minden ismeretet meghaladó szeretetét.” Ef 3,17-19a. Ez a keresztyén élet másik oldala. Nem csak elhagyni valamit. Hanem belekapaszkodni valakibe. Nemcsak

elégetni a régit, hanem meggyökerezni Krisztus szeretetében. Mert ha csak elveszünk valamit az ember életéből, üresség marad utána. Jézus azonban nem üres életre hív. Nem azért vesz ki valamit a kezünkből, hogy aztán üres kézzel hagyjon bennünket. Hanem azért, hogy valami sokkal nagyobbat adhasson. Önmagát. Az ő szeretetét. Az ő békességét. Az ő jelenlétét.

Pál két képet kapcsol össze. Azt mondja **(19. dia)**: meggyökerezve és megalapozva. Az egyik kép egy fa képe. A másik egy épületé. **(19/a dia)** Gyökér és alap. Mindkettő többnyire láthatatlan. Amikor ránézünk egy hatalmas fára, a gyökereit nem látjuk. De amikor jön a vihar, kiderül, milyen mélyre nyúltak. Amikor ránézünk egy házra, az alapját sem látjuk. De amikor megremeg körülötte minden, kiderül, mire épült.

Így van ez az ember életével is. A hitünk valódi ereje sokszor nem akkor mutatkozik meg, amikor minden rendben van, hanem amikor jön a vihar. Amikor betegség ér. Amikor elveszítünk valakit. Amikor csalódunk. Amikor becsapnak. Amikor nem úgy alakul az életünk, ahogy terveztük. Amikor

Isten hallgatni látszik. Amikor imádkozunk, és mégsem változik semmi. Akkor derül ki, hol vannak a gyökereink. Akkor derül ki, mire építettünk. Éppen ezért mondja Pál: ne csak ismerjétek Krisztus szeretetét, hanem gyökerezzetek bele! Mert az életünk biztonsága nem abból fakad, hogy velünk soha nem történik rossz. Pállal nagyon sok rossz történt.

Az életünk biztonsága abból fakad, hogy bármi történik is velünk, Krisztusból semmi nem szakíthat ki bennünket.

Ezért igaz a mai vasárnap üzenete: **(20. dia)** Életünk el van rejtve Krisztusban. Ez nem azt jelenti, hogy el vagyunk rejtve a problémák elől. Hanem azt jelenti, hogy a problémáink között is el vagyunk rejtve Krisztusban. Nem azt jelenti, hogy nem ér bennünket fájdalom. Hanem azt, hogy a fájdalmunkban sem vagyunk egyedül. Nem azt jelenti, hogy minden kérdésünkre választ kapunk. Hanem azt, hogy minden kérdésünk között ott van velünk az, aki szeret bennünket. És ennek a szeretetnek Pál szinte képtelen határokat szabni. Ezért beszél szé-

lességről, hosszúságról, magasságról és mélységről. Mintha azt mondaná: próbáld megmérni Krisztus szeretetét!

(21. dia) Milyen széles? Olyan széles, hogy hozzád is elér.

(21/a dia) Milyen hosszú? Olyan hosszú, hogy egész életedet végig kíséri.

(21/b dia) Milyen magas? Olyan magas, hogy Istenhez emel.

(21/c dia) Milyen mély? Olyan mély, hogy életed legsötétebb mélységébe is utánad nyúl.

És ezért lehet elengedni azt, ami nem Krisztushoz tartozik. Az efezusiak nem azért égették el a könyveiket, mert hirtelen erősebb akaratú emberek lettek, hanem azért, mert találtak Valakit, aki értékesebb lett számukra mindennél, amit addig a kezükben tartottak. Ez a megtérés. Nem egyszerűen valaminek az elvesztése, hanem Krisztus megtalálása.

És végül Pál egy hatalmas ígérettel zárja imádságát **(22. dia)**: „Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint...” Ef 3,20

Figyeljük meg: a bennünk munkálkodó erő szerint. Isten nem csupán körülöttünk akar munkálkodni. Bennünk akar munkálkodni. Mi sokszor azt kérjük:

(23. dia) „*Uram, változtasd meg a körülményeimet!*” Isten pedig sokszor azt mondja **(23/a dia)**: „*először hadd változtassalak meg téged.*” Mi azt kérjük **(23/b dia)**: „*változtasd meg a másikat!*” **(23/c dia)** Ő pedig elkezd formálni a mi szívünket. Mi azt kérjük **(23/d dia)**: „*vedd el a terhet!*” **(23/e dia)** Ő pedig megerősíti a belső embert, hogy el tudjuk hordozni. Mi azt kérjük **(23/f dia)**: „*mutass kiutat!*” Ő pedig azt mondja **(23/g dia)**: „*előbb tanuld meg, hogy én a bezárt ajtók mögött is veled vagyok.*”

És néha valóban megváltoztatja a helyzetet. Néha csodálatosan megnyit egy ajtót. Néha elvesz egy terhet. De mindig valami többet akar annál, mint amit mi elképzelünk: magához akar bennünket egyre közelebb vonni.

Szeretett Gyülekezet!

Talán ma nem kell könyveket égetnünk Efezus főterén. De lehetnek dolgok, amelyeket le kell tennünk. Lehetnek ajtók, amelyeket ki kell nyitnunk Krisztus előtt. Lehetnek bűnök, amelyeket meg kell vallanunk. Lehetnek sérelmek, amelyeket el kell engednünk. Lehetnek hamis biztonságaink, amelyektől meg kell válnunk. De ne feledjük: mindennek nem a veszteség áll a középpontjában, hanem Krisztus. Ma a legfontosabb kérdés **(24. dia)**, mit kell elégetned, hogy Krisztushoz tartozz, mit kell elégetned, **(24/a dia)** hogy a Krisztushoz tartozásod még szorosabb legyen!?

A Krisztushoz való szorosabb kötődésben legyen ez az imádság Pál szavaival **(25. dia)**: *Uram, erősítsd meg bennem a belső embert Lelked által! Lakj szívemben hit által! Gyökereztesd meg bennem szeretetedet! Adj bátorságot ahhoz, hogy elengedjem mindazt, ami elválaszt tőled! Add, hogy életem valóban el legyen rejtve Krisztusban.*

Ámen